

smyslu § 73, 103 a násl. tohoto zákona. Ale v rekursu povinného bylo výslovně tvrzeno, že exekuce byla povolena na nároky, jež podle platných předpisů — to jest podle § 46 zákona čís. 26/1929 sb. z. a n. — jsou vyloučeny z vedení exekuce pro vymáhanou pohledávku, a v takovém případě může exekuce býti zrušena i z úřadu podle § 39, čís. 2 ex. ř. Není proto závady, by rekurs povinného nebyl posuzován a vyřízen jako návrh na zrušení exekuce. Bylo proto rozhodnuto, jak se stalo. Pro úplnost se dodává, že je mylný názor dovolacího rekursu, že ustanovení § 46 zákona čís. 26/1929 sb. z. a n. má na mysli jen úmluvy o zastavení pensijních nároků, neboť z jasného doslovu tohoto ustanovení plyne nepochybně, že jsou jím připuštěny převody, zastavení a exekuce zabavení nároků a dodávek pojištěnců a jejich příslušníků jen za uvedených v něm předpokladů.

Rozhodnutí o útratách dovolacího rekursu bylo vyhrazeno soudu první stolice, poněvadž záleží na výsledku dalšího řízení, zda jich bylo třeba podle § 74 ex. ř.

Čís. 12389.

Zamýšlený prodej obchodu (podniku) odpůrcova není důvodem prozatímního opatření podle § 379 ex. ř., nebylo-li osvědčeno, že odpůrce s výtěžkem hodlá učiniti opatření na újmu navrhovatelova nároku.

(Rozh. ze dne 24. února 1933, R I 155/33.)

K zajištění peněžité pohledávky navrhla žalobkyně povolení prozatímního opatření zákazem odpůrci zciziti a zadlužiti sklad zboží a obchodní inventář. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud ho zamítl poukázav k rozhodnutí čís. 8184 sb. n. s.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Ohrožená strana navrhuje, by k zajištění jejího nároku bylo odpůrkyni zakázáno zcizení a zadlužení veškerého skladu zboží a obchodního inventáře, nacházejícího se v jejích obchodních místnostech, a nejde tedy o případ, řešený zdejším rozhodnutím, uveřejněným ve sb. n. s. pod číslem 8.184, kde odpůrce prodal jen část inventáře. Ale jinak jest napadené rozhodnutí správné, ana podle § 379, druhý odstavec ex. ř. nestačí jen povšechná obava navrhující strany neb osvědčení jen objektivního nebezpečí, nýbrž musí nebezpečí pro nárok ohrožené strany vycházeti z jednání nebo z chování se odpůrcova, jež nemusí sice býti obmyslným, jest však přece hospodářsky a právně neobvyklým nebo nepotřebným a s to, by změnou majetkových poměrů přivodilo ohrožení vydobývání věřitelova nároku. Nestačí proto zamýšlený prodej obchodu (podniku), nebylo-li osvědčeno, že odpůrce s výtěžkem hodlá učiniti opatření na újmu navrhovatelova nároku, což navrhovatelka ani netvrdila.